

af Arbejdsevnen, bør endeligt afgøres af Arbejderforsikrings-Raadet som den sagkyndige Institution, saaledes at man fremtidig ikke for Indenrigsministeriet kan indanke Afgørelser af, hvor mange Procents Invaliditet der efter et foreliggende Ulykkestilfælde er erkendt at være til Stede.

I § 23 foreslaas der en Ændring, ved hvilken man søger at sikre imod, at en Kommunalbestyrelse, som har ydet den tilskadekomne Understøttelse — naturligvis uden Fattighjælps Virkning —, medens Raadet behandler Ulykkestilfældet, kan kræve Dækning i den Erstatning, som maatte blive tilkendt den vedkommende. Det er nemlig ikke ualmindeligt, at en Kommunalbestyrelse, naar en Person er kommet til Ulykke, og han, medens Sagen er til Behandling i Raadet, henvender sig om Støtte til Kommunalbestyrelsen, da siger: Ja, vi skal gerne hjælpe dig, men da du utvivlsomt faar en Erstatning, vil vi have Sikkerhed for Tilbagebetaling af det udlagte Beløb, naar du kommer i Besiddelse af Erstatningen. Dette kan ikke findes rimeligt, thi Erstatningen er et Vederlag for fremtidig formindsket Arbejdsevne, og i den bør en Kommunalbestyrelse ikke kunne holde sig skadesløs, ligesom en Kommunalbestyrelse heller ikke ved Bedømmelsen af den vedkommendes Trang kan lægge Udsigten til, at han faar en Erstatning, til Grund. Og saa bestemmes det endvidere, at Understøttelse i den Tid, i hvilken Sagen er til Behandling for Raadet, vil være at yde, naar den vedkommende ikke har kunnet opnaa Medlemskab af en statsanerkendt Sygekasse, af Hensyn, som ikke vedrører hans økonomiske Stilling, og han ikke selv er i Stand til at afholde Udgifterne til sit Underhold, medens Sagen behandles.

Spørgsmaalet om Ydelsernes Størrelse og om Fastsættelse af Maksimalaarslønnen, paa Grundlag af hvilken Invaliditetserstatningen beregnes, har været Genstand for Overvejelser indenfor Arbejderforsikrings-Raadet, og i Raadets Betænkning vil der findes en omfattende Redegørelse for Raadets Stilling til hele denne Sag. Det foreslaas her i § 32, at Invalideerstatning fremtidig skal ydes efter de hidtil gældende Regler om Dagpengenes Maksimum. I § 26 foreslaas Dagpengenes Størrelse nedsat fra 6 Kr., hvad de fastsattes til i 1920, til 4 Kr. 50 Ø., ligesom det i § 35 foreslaas, at Maksimum for Erstatningen ved Dødsfald nedsættes fra 12 000 Kr. til 9 000 Kr.; og dette er i Overensstemmelse med, at det i § 41. foreslaas, at Maksimumstaksten for

den Aarsløn, efter hvilken Erstatningen beregnes, nedsættes med gennemsnitlig en Fjerdedel. I Arbejderforsikrings-Raadet har der været et Flertal, som har udtalt sig imod disse Nedsættelser, medens et Mindretal har foreslaaet Nedsættelser svarende til dem, der her stilles Forslag om. Under Hensyn til Nedgangen i Pristallet vil efter min Opfattelse den foreslaaede Maksimalaarsløn af 1 800 Kr. ligge nær det matematiske rigtige, naar man erindrer, at Maksimalaarslønnen, da Pristallet i Juli 1920 var 262, var 2 400 Kr., medens det samme Beløb i Juli 1916, da Pristallet var 136, sattes til 1 200 Kr. Man maa heller ikke glemme Hensynet til den overalt synkende Indkomst lige siden 1920 og Erhvervslivets mange betydelige Vanskeligheder og heller ikke Hensynet til de store sociale Byrder, som Arbejdsgiverne har at bære, og som i væsentlig Grad er blevet forøget siden 1920, saavel ved Loven om Invalididenten som ved Oprettelsen af Arbejdsleshedsfonden.

Ved Bestemmelsen i § 41, 3die Stykke, foreslaas det, at Personer, som beskæftiges paa Fiskerskibe, og som lønnes med Procenter eller Andel i Fangsten, de saakaldte Partsfiskere, skal betragtes som selvstændige erhvervsdrivende overfor Ulykkesforsikringen, saaledes at Erstatningen, ganske som Tilfældet er med frivillige Forsikringer af andre erhvervsdrivende, der har Adgang til at tegne Ulykkesforsikring paa lovplichtige Forsikringsvilkaar, udredes efter en beregnet Aarsløn af 900 Kr. Det er i Overensstemmelse med et Ønske, som stærkt er fremført fra Fiskernes Repræsentanter indenfor Arbejderforsikrings-Raadet. Men jeg vil udtrykkelig henlede Opmærksomheden paa, at denne Bestemmelse for disse saakaldte Partsfiskere ogsaa faar Betydning med Hensyn til deres Stilling indenfor andre sociale Forsikringsarter, idet de som nævnt bliver at betragte som selvstændige erhvervsdrivende og ikke som Lønarbejdere indenfor Erhvervet. Man har fra Fiskerrepræsentanternes Side ønsket, at man skulde gaa endnu et Skridt videre, saaledes at for alle Fiskere skulde Maksimumsaarslønnen nedsættes og derved Mulighed aabnes for Præmiens Nedsættelse. Men jeg har ikke ment det muligt at stille Lønarbejdere indenfor Fiskerierhvervet paa anden Maade overfor denne Forsikring, end Tilfældet er for Lønarbejdere indenfor andre Erhverv.

Jeg maa dernæst henlede Opmærksomheden paa en Ændring i § 40. Det angaar Udbetalingen af Ulykkesforsikringserstatninger til Tjenestemænd. Der har Forholdet